

Eleccions a Andalusia: Alguns elements per al debat sobre balanç i perspectives

Les eleccions autonòmiques del 17 de maig a Andalusia, que tanquen el cicle de les quatre eleccions regionals - Extremadura, Aragó, Castella i Lleó i Andalusia- guanyades pel PP, però amb necessitat d'aliar-se amb Vox per formar govern, obren la via a les eleccions generals previstes el juliol de l'any vinent. Això si abans no són anticipades, o l'aparell judicial franquista aconsegueix, amb les seves múltiples ofensives, acabar amb el govern. Perquè força és assenyalar que amb aquests jutges res és neutral. La inculpció de Zapatero a partir d'una denúncia del pseudosindicat ultradretà "Manos Limpias" no és casual, ni pel moment ni per la forma. Com que no ho és la complaença de l'aparell judicial amb el corrupte i corruptor Aldama o l'acumulació de suposats delictes a la dona de Pedro Sánchez.

Després de les eleccions, són molts els que es pregunten què ha passat, i com continuar la lluita en defensa de reivindicacions i conquestes socials i democràtiques. Especialment, en una situació en què es prodiguen els escons de corrupció i l'ofensiva de l'aparell judicial contra el govern.

Creiem que és la nostra obligació contribuir al debat, intentant proposar algunes conclusions i apuntant les tasques que es desprenen per als militants, la classe treballadora en general, i els pobles. I, en particular, quines són les perspectives per a les organitzacions, els moviments socials, i les forces polítiques que combaten per un futur d'emancipació social i nacional enfrontat al règim monàrquic, a l'imperialisme i la seva política de guerra

Els resultats d'Andalusia suposen que la societat ha "girat a la dreta"?

Si comparem els resultats amb els de

les anteriors eleccions regionals (2022), i si sumem el bloc de la dreta i el bloc de l'Esquerra, la dreta –que guanya aquestes eleccions del 2026– perd un 1,5%. Assistim a una derrota política de la direcció del PSOE, i dels seus associats al govern central, però no per augment de vots de la dreta. A més, dins de la mateixa dreta hi ha una reconfiguració del vot, passant, en part, del PP a Vox, i perdent 4 escons en la suma de les dues formacions franquistes.

Quin és l'aspecte central a ressaltar?

Probablement, el més important sigui que hi ha un augment dels extrems, VOX d'una banda, i Endavant Andalusia per una altra. Tots dos apareixen, naturalment en diferents formes, com a forces no implicades en cap govern

Com juga l'abstenció?

Tot i que l'abstenció ha disminuït en relació a les últimes eleccions (han anat a votar 500.000 persones més), és obligat constatar que l'abstenció té un evident caràcter de classe. De fet, les dades dels barris obrers de Sevilla són clares: una abstenció de prop del 40%, amb zones en què puja a més del 50%, mentre als barris més acomodats de la mateixa ciutat l'abstenció a penes arriba al 20%. Això significa que les esquerres tradicionals (PSOE i Esquerra Unida) han estat incapaces d'il·lusionar i mobilitzar el seu electorat. I tot i que la nova força, Endavant Andalusia, ha mobilitzat vots, el seu creixement és totalment insuficient per influir en els resultats finals. Es pot dir que ha estat l'abstenció obrera i popular la responsable de la derrota de les esquerres.

Com explicar-ho?

Totes les candidatures de l'esquerra han

fet propaganda dient que defensaven els serveis públics. El problema és que el PSOE presentava com a candidata a la responsable de les majors retallades de la història en la Sanitat Pública andalusina. Són molts els que no oblidem que el PSOE ha governat a Andalusia durant 30 anys, i va ser el primer a aplicar una política de retallades. Sota el govern del PSOE amb Esquerra Unida, amb Mª Jesús Montero com a consellera de Salut, es va acomiadar 7.500 treballadors de la sanitat, i es va passar a tot el personal temporal a contractes ultraprecaris al 75% de jornada, mentre s'augmentava la jornada laboral de la resta del personal.

Mentre la sanitat pública agonitza, la Universitat veu en perill la seva supervivència financera, l'atenció als majors pateix de falta de mitjans i el seu personal es veu sotmès a baixíssims salaris, i no hi ha habitatges per als joves, el govern de coalició ha posat la seva prioritat en la despesa militar.

Per què no han aconseguit les esquerres mobilitzar el seu electorat?

Són molts els que assenyalen el govern com a responsable de la situació de l'habitatge, que és avui un dels principals problemes de la joventut treballadora i de la classe treballadora en general. Un problema que no té solució, malgrat tots els que ha intentat el govern, sense tocar la propietat privada d'especuladors i fons voltors.

Però no és l'únic. Pensem, per exemple, en la situació de Cadis. Com poden els militants i bona part de la població acudir a les urnes oblidant que ha estat el govern "progressista" el que ha reprimat les mobilitzacions obreres, el que ha enviat tanquetes als barris obrers de Cadis, el que permet les llistes negres al metall, el que ha ordenat

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

desallotjar la força els companys pujats a una grua a les drassanes contra aquestes llistes negres?

Per què Esquerra Unida—Per Andalusia és el màxim perjudicat?

Tot i que ha repetit, pels pèls, el nombre de parlamentaris que tenia, la coalició d'IU/Sumar/Podem és l'única candidatura que perd vots. Per a molts activistes i treballadors, apareix vinculada al govern central, com un apèndix del PSOE, i ofereix un fort contrast entre el seu discurs "d'esquerra transformadora" i la seva acció des del govern. Tampoc la seva escenificació d'"unitat de l'esquerra" com un acord per dalt per repartir-se els llocs a les llistes ha il·lusionat l'electorat.

No hi ha una expressió de rebuig?

Hi ha un fenomen entre la classe treballadora i la joventut -que no és particularment ni andalús, ni espanyol- de rebuig a tots els partits associats a la defensa del sistema, és a dir, a l'actual estat de coses, rebuig que té expressions com "que se'n vagin tots", o "tots són iguals". Rebuig que s'alimenta de la falta de solució als problemes de la sanitat, l'ensenyament, l'habitatge, dels escàndols de corrupció.

Aquest rebuig s'expressa en primer lloc en l'abstenció, i també, electoralment, per la dreta i per l'esquerra. Als ulls de sectors importants de la població, fins i tot treballadora, Endavant Andalusia i Vox apareixen com a elements de ruptura amb el sistema.

Com explicar l'important creixement d'Endavant Andalusia?

Cal reconèixer que hi ha hagut una bona campanya, sobretot en xarxes, del seu candidat José Ignacio García. Però, a més, apareixen com a gent honrada, no contaminada per la seva participació en cap govern. El que els fa aparèixer com una alternativa al sistema.

Però cal assenyalar que el seu programa

Contra el aumento del gasto militar...

10.000 millones más...

Palestina

Ucrania

Cualquier ciudad en el estado español

Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...

no és ni "anticapitalista" ni més radical que el d'IU, encara que tingui el matís d'una solució "andalucista". Que no surt del marc de l'Estat de les Autonomies

És molt possible que molts dels vots d'AA sortissin de l'abstenció, tot i que també els han votat molts desil·lusionats amb IU-Sumar-Podem.

La Unitat de l'Esquerra hauria canviat els resultats?

No són pocs els que fan una suma de vots i dedueixen que, si Per Andalusia i Endavant Andalusia s'haguessin unit, haurien tret uns quants escons més. És difícil fer prediccions de "què hagués passat si...", però no és descabellat pensar que s'hauria anul·lat l'atracció de ruptura i rebuig al sistema que suposava la "nova" força d'AA.

I Podem?

L'acord electoral, a última hora, sense cap debat sobre programa, i limitat a una per repartir-se llocs a les llistes, no ha despertat cap entusiasme en la militància de Podem, i la campanya, tampoc. El repartiment de candidatures els va assignar llocs amb molt poques probabilitats de ser elegits, i finalment s'han quedat sense representació. Sens dubte, això va determinar el futur d'aquesta organització, que defensa, però, alguns elements de ruptura a escala d'Estat.

Potser Podem es jugui el seu últim cartutx. Dissoldre's en un front tipus Sumar, condemnat a la irrellevància, o servir de base per construir un front de ruptura.

Per què no es va parlar en la campanya ni de la guerra, ni de les bases, ni de rearmament?

Es va parlar molt marginalment. Sorprèn que, quan a Andalusia hi ha dues bases militars dels EUA, el contracte dels quals venç el 22 de maig, això no mereixés cap referència en campanya. Com tampoc hi va haver referències a Palestina en els programes de les esquerres.

En una campanya centrada en la defensa de la despesa social i els serveis públics, és cridaner que no hi hagi una sola línia en els programes sobre la qüestió de la despesa militar.

Tot això posa de manifest que no hi ha hagut per part de cap força una proposta de ruptura, de canvi real, sinó que, en general, ha estat una campanya situada en el marc de l'Espanya de les autonomies, base del règim monàrquic.

Quines repercussions té a escala d'Estat?

D'una banda el PSOE, malgrat els seus mals resultats, continua sent el partit electoralment majoritari a la Classe, encara que sigui sense entusiasme i fins

i tot com a "mal menor".

D'altra banda, l'operació de refundació de Sumar queda molt tocada, i les repercussions sobre totes les forces d'aquest àmbit es poden multiplicar. Parlem de Moviment Sumar, Més Madrid, els Comuns...

I el PSOE?

Només es pot mantenir al govern -sotmès a una ofensiva per part de la policia i el poder judicial, que treballen per a les dretes amb un gir a l'esquerra, cridant a la mobilització contra l'aparell judicial franquista, fent passos reals per donar solució a la qüestió de l'habitatge, assumint la lluita contra la guerra buscant el suport dels sindicats (que acaben de llançar un manifest "per la pau, no a la guerra"), responant a les demandes dels treballadors de l'ensenyament en lluita, dels sanitaris, de l'augment necessari de salaris... És l'única manera de sobreviure i de derrotar la dreta.

Llavors, quina sortida?

I això en una situació en què la lluita de classes directa: les vagues, manifestacions i altres estan prenent la davantera... les escoles infantils en vaga estatal des de fa més de 40 dies, els ensenyants a València, Aragó, Catalunya, els metal·lúrgics de Pontevedra que acaben d'obtenir després d'una vaga massiva en unitat un conveni molt positiu. Qui va representar políticament aquests treballadors?

D'una banda, el rebuig per l'esquerra s'expressa en organitzacions regionals: AA, Chunta..., però no hi ha, pel moment, cap força estatal capaç de federar aquestes forces en una aliança de Treballadors i Pobles al voltant d'una plataforma que integri la defensa de les reivindicacions i conquestes comunes (Seguretat Social, convenis col·lectius...), que parteixi de la unitat contra la guerra i les despeses militars, en defensa dels drets dels pobles, i que promogui una ruptura, un canvi real, que s'enfronti a la Monarquia.

Ajudar a constituir aquesta força és la tasca del moment.

